בפרע דובי . קינח בו את הסוסה בעמר בשעה שעמדיינו ביורה בבבא (בכורות ד"ה כפורי) *(לפרע)* = לשון קינוח *כמו בליחת דפרסא למכפייה בהכל שוקטין (תוליו דף ח.) : **נותן לו דמי עניו** . דקניהו בזיזו "לבל יאמר עשיו כו' *לעז* שיזה ולא קני , ידו על התחתונה : **יש שבח כו'** . כלומר חזותה מילתא היא לו ללו תורה אור

כפרע דובי : תנו רבנן הנותן : עצים לחרש לעשות מהן כסא ועשה מהן ספסל, ספסל ועשה מהן כסא – ר' מאיר אומר נותן לו דמי עציו רבי יהודה אומר : אם השבח יתר על היציאה נותן לו את היציאה ואם היציאה יתירה על השבח נותן לו דמי השבח: איבעיא להו יש שבח סמנין על הצמר או אין שבח סמנין על הצמר היכי דמי אילימא דגזל סמנין ודקנינהו ותרנהו וצבע בהן, תיפוק ליה משום דקנינהו בשינוי לא צריכא דגזל סמנין שרויין וצבע בהו מאי יש שבח סמנין על גבי צמר דאמר ליה הב לי סמנאי דשקלתינהו אן בלמא אין שבח סמנין על גבי הצמר דא"ל לית לך גבאי ולא מידי אמרי ליאין שבח סמנין על גבי צמר מי ביצי אמר ליה לית לך גבאי ולא מידי נימא ליה הב לי סמנאי דאפסדתינהו אלא לדך גיסא אין שבח סמנין על גבי הצמר ובעי שלומי ליה או בלמא יש שבח סמנין על גבי צמר וא"ל הא מנחי קמך שקלינהו, שקלינהו במאי שקליה בצפון, צפון עבורי מיעבר השבח לא עבידי אלא הב"ע כגון דגזל צמר וסמנין דחד וצבעיה להוא צמר בהנך סמנין וקא מהדר ליה ניהליה לצמר יש שבח סמנין ע"ג הצמר וקא מהדר ליה סמנין וצמר או בלמא אין שבח סמנין על גבי צמר, וצמר מהדר ליה, סמנין לא מהדר ליה, אמרי תיפוק ליה דאייכר ליה ניהליה בדמי לא צריכא דזל צבעא ואבעית אימא כגון שצבע בהו קופא ביניא אמר הכא במאי עסקינן כגון דצמר דהד וסמנין דחד וקאתי קוף וצבעיה להוא צמר בהנך סמנין יש שבח סמנין על גבי צמר דאמר ליה הב לי סמנאי דגבך נינהו או בלמא אין שבח סמנין על גבי צמר ואמר ליה לית לך גבאי כלום הא שמע בגבך שצבעון בקליפי ערלה דלקן אלמא חזותא=מילתא היא, אמר רבא הנאה הנראה לעינים אסרה תורה דתניא ערלים לא יאכל אין לי אלא איסור אכילה, מנין שלא יהנה ממנו: ולא יצבע [בו] ולא ידליק בו את הנר: תלמוד לומר וערלתם ערלתם את פריין ערלים לא יאכל לרבות את כולם הא שמע בגבך שצבעו בקליפי שביעית ידלק שאני התם דאמר קרא "תהיה"=בהויתה תהא, רבא

מנחי קמך שקלינהו . ומ"מ לגבי בעי למיתב למיזקל להו דכיון דלתי לידיה בעי למיעבד הכא כדאמר לעיל (דף פח.) גבי זורק מטבע ליס : **דזל** ליצבע . ומכל מקום לחיובי דגזל סממנים שרויין ושרינהו קנינהו בשינוי : **דצבע** בהו קופא . פירש בקונטרס שגזל קוף וסממנים שרויין וצבע את הקוף ותימה דלא כן לפסדיה בידים וכ"ג היזק ניכר הוא ומחייב ונראה לפרש "לצבע בהו קופא" כלומר בגריעות ובכיעור בעין קוף שהוא מעופע : **או** דלמא אין שבח של סממנין על גבי למר . תימה הרי נהנה שממרו מעולה בדמים יותר ויש"ם שנהנה כמו אכלה *מילתי רחבה דף"ב (דף יט:) *וירדה לגינה להכוסס (לעיל דף נה:) ובפרק חלו ערבות (כתובות דף ל: ושם) למר מחב לו מבירו משקין של לחרים בבית הבליעה דמשלם מה שנהנה ויש לחלק דהכא לחין בלחה ע"י מעשיו ולא ע"י מעשה בהמתו ובחבב לו מבירו חע"פ שאין זה ע"י מעשיו מכל מקום נהנה גופו לי כמי הנאה דהכא לא חשיבא הנאה שאין *אלא כל שעה (פסחים דף כ: ושם) פריך לחתי לח נפקא לן לישור הנאה אלא יאכל : **ולא** יצבע בו ולא ידליק בו הנר .

חע"ג דאסר שאר הנאות לענייך לרבוי לביעה מסום דחזותא בעלמא הוא והלקה מסום שכלה האיסור בשעת הלקה ואם תאמר והא בפרק כל שעה (שם דף מז:) פריגן עלים להלקה למאן דאמר אין שבח עלים בשת ולא מאכלי עלים דאיסורא לאו עלים נינהו ואמר רבי אלעזר הלכה כסברת הגזילה ואע"ג . ובפחת ק"ל גם על הגמרא דלמאי לריך לפוקמא דגזל צבע וסמנים דהר לוקי כדמעיקרא דגזל סמנים שרויים וצבע ואמר אלו ואלו הרבה עד שהלמר עם הלבע שעליו אין עולים לדמי הלבע כשהיה בעידן הגזילה ואי יש סמנים מהדר ליה הם סמנים ואומר הרי לך לפניך ואי דבעלמא נקליש יאמר בשעת החזק לך גם בשמרי ואי אין שבח סמנים לא הוי הבבה על הסמנים ולריך לשלם כדמעיקרא ואע"ג : תוס' ד"ה לו וכו' אלא לאו ודאי בעלמא יותר . עייך ש"ך סי' שלח סק"ג :

מהנך

ת"ש - נסיונות דעתות על הגאלה אי חזותא היא

פסחים כב: קדושין נו: [ע"ש]

פי' מוסף

פי' כוסר זיתים קטנים מסום רפואה. רש"י בשם רש"י

א ב מיי' פ"י מהל' שכירות הלכה ד סמג עשין פט טוש"ע ח"מ סי' שו סעיף ג :

פה ג ד מיי' פ"ג מהל' גזילה והאידה הלכה ו טוש"ע ח"מ סי' שסב סעיף יא :

פו ה מיי' פט"ו מהלכות מלכות הלכה כ :

פז ו מיי' שם פ"י הלכה ט סמג לאוין קמד טוש"ע י"ד סי' רנד סעיף ג :

[ג"ל מסוף פרקנים]

[ג"ל ונפלה לגינה]

פח ז מיי' פ"י מהלכות שמיטין הלכה ג : נוגע בפאה או אילנא סמוך על פאה

מהנך

גיליון השי"ס רשע"י ד"ה דזל וכו' לפי הייתי מוכר סמנים. לפ"ז דזל ליכעת הייטו דאמר לבוע דזל לבל הסמנים עימן לא הוזלו ותמוה לי דלעולי לייכי לזה ולמאי ל"ת בפיזות דהוזלו סמנים ולף דגם לגלו מכבון לא היה מוכבן כיון דאין כיוקר מ"מ כיון דלין שבח סמנ"ו ולא מקרי הבבה הוי כלבד הגזילה דמשלם כבשעת הגזילה ואע"ג . ובפחת ק"ל גם על הגמרא דלמאי לריך לפוקמא דגזל לבע וסמנים דהר לוקי כדמעיקרא דגזל סמנים שרויים ולבע ואמר אלו ואלו הרבה עד שהלמר עם הלבע שעליו אין עולים לדמי הלבע כשהיה בעידן הגזילה ואי יש סמנים מהדר ליה הם סמנים ואומר הרי לך לפניך ואי דבעלמא נקליש יאמר בשעת החזק לך גם בשמרי ואי אין שבח סמנים לא הוי הבבה על הסמנים ולריך לשלם כדמעיקרא ואע"ג : תוס' ד"ה לו וכו' אלא לאו ודאי בעלמא יותר . עייך ש"ך סי' שלח סק"ג :

נוגע בפאה או אילנא סמוך על פאה